



ปฏิบัติการ พรางรัก

ได้แล้วทั้งเธอไม่ว่า แต่คิดจะกลับมา...ฝันไปเถอะ!



พระจันทร์กลางสายฝน

ปฏิบัติการ พราหมณ์

พระจันทร์กลางสายฝน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม



รื่นรมย์ทุกจังหวัดรัก

ปฏิบัติการพรางรัก

โดย พระจันทร์กลางสายฝน

ราคา 205 บาท

ลำดับที่ 478

ISBN 978-616-00-4524-2

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2565

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัทธราพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปัทมาธิ์ พวงทวย

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพลส (1989) จำกัด



สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

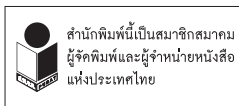
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41



คำนำนักเขียน

ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาฉันมีนักอ่านหลายคนทักแชตส่วนตัวเข้ามาถามกันว่าเมื่อไรจะได้อ่าน *ปฏิบัติการพรางรักฉบับสมบูรณ์* คำตอบก็คือตอนนี้ยังไรละคะ

หวังว่าทุกคนยังจะติดตามกันมาถึงตอนนี้นะคะ

ส่วนใครที่เพิ่งหลงเข้ามา ก็อย่าเพิ่งรีบออกไปนะ มาทำความรู้จักกันผ่านเรื่องราวน่ารักๆ ผ่านปลายปากกาของฉันท่อนก่อน เออ...แต่เป็นความน่ารักที่ปนมากับความน่าปวดหัวหน่อยๆ นะคะ

สำหรับ *ปฏิบัติการพรางรัก* เป็นผลงานเรื่องแรกที่มีโอกาสได้ร่วมงานกับสถาพรบุ๊คส์ ซึ่งฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้รับโอกาสนี้ สมัยเรียน ป. ตรี ฉันเคยคิดจะส่งต้นฉบับให้สำนักพิมพ์พิจารณาด้วย แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะเขียนไม่จบ

ดังนั้นการได้ร่วมงานกันครั้งนี้จึงเป็นเหมือนการได้สานฝันที่เคยตั้งไว้

และฉันขอถือโอกาสนี้ขอบคุณกองบรรณาธิการและทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้นิยายของนักเขียนหน้าใหม่คนนี้ออกมาสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ฉันหวังว่า *ปฏิบัติการพรางรัก* จะเป็นหนึ่งเรื่องราวที่ทำให้ทุกคนเกิดความรู้สึกดีๆ เมื่ออ่านถึงตอนจบนะคะ

ฝากเอ็นดูเจ้าแก้ม ‘พาลิน’ ด้วยนะ อ้อ! แล้วก็เจ้าหนอนผักนึ่งด้วยค่ะ

รัก

พระจันทร์กลางสายฝน

ดอยยาบ

บทนำ

แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา

อากาศยานลำใหญ่ลงจอดยังสนามบินนานาชาติลอสแอนเจลิส ชายหนุ่มเชื้อสายไทยผิวสีน้ำผึ้ง เจ้าของความสูงกว่าหกฟุตเดินออกจากนกักรัศที่เขาดูโดยสารมาหลายชั่วโมง จากนั้นก็ใช้เวลาอีกเกือบ ชั่วโมงกว่าจะผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและมารับกระเป๋าที่ยังสายพาน “ได้ที่อยู่มารี้อย่าง” นิ้วแกร่งกดต่อสายถึงผู้ช่วยส่วนตัวที่เขามอบหมายภารกิจบางอย่างให้จัดการ

“ได้มาแล้วครับบอส ผมจะรีบส่งโลเกชั่นให้ทางเซตนะครับ” คนปลายสายที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่งตอบกลับมา

พลีศรีมอบหมายให้นาวินตามสืบที่อยู่ของใครคนหนึ่งในแอลเอ โดยใช้เวลาเพียงหนึ่งวัน คือในระหว่างที่เขานั่งเครื่องบินจากไทยมาลงประเทศในตะวันออกกลาง และต่อเครื่องจากตะวันออกกลางมายังลอสแอนเจลิส ผู้ช่วยของพลีศรีต้องทำงานข้ามทวีปแบบหัวหมุนแทบไม่ได้นอน เพราะต้องหาข้อมูลทีบอสต้องการให้ได้แบบไม่มีข้อแม้

“อืม” พลีศรีรับคำสั่งๆ แล้วกดตัดสาย

ติ๊ง!

รอข้อความเพียงไม่กี่วินาที เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันสนทนา

ก็ดังขึ้น มือใหญ่หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมากดดูสิ่งที่นาวินส่งมาให้ แล้วกดเรียกใช้บริการดูเบอร์เพื่อให้ไปส่งยังที่หมาย

ที่แรกเขาตั้งใจจะรอเธอกลับไปประเทศไทยอย่างใจเย็น ทว่ามีบางอย่างที่ทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจมาที่นี้กะทันหัน

นัยน์ตามองหน้าจอเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ในมือที่ปรากฏข้อความว่าคนขับรถใกล้ถึงจุดหมาย พลัศรัจจึงหยิบแจ็คเก็ตยีนส์ขึ้นมาสวมทับสเวตเตอร์ไหมพรมสีควันบุหรี แล้วเดินออกจากอาคารผู้โดยสารขาเข้า

ก้าวเข้าสู่เดือนธันวาคมแล้ว แม้ตอนใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนียจะมีอากาศอุ่นกว่าหลายพื้นที่ในประเทศ แต่หากเทียบกับไทยแล้ว ถือว่าหนาวใช้ได้เลยละ

เมื่ออุเบอร์มาถึงชายหนุ่มก็ทักทายคนขับ ยกกระเป๋าใส่รถ แล้วก้าวขึ้นไปนั่งยังเบาะหลังรถซีดานสีดำเงา รถยนต์เคลื่อนออกจากท่าอากาศยานขึ้นเหนือไปตามถนนหลวงหมายเลขหนึ่ง ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็พาผู้โดยสารมาถึงที่หมาย

“Thank you! Have a good one.” พลัศรักล่าวขอบคุณและยกกระเป๋าเดินทางลงจากรถ

ดวงตาสีนิลภายใต้เปลือกตาสองชั้นมองไปยังบ้านเลขที่อีกครั้ง เพื่อเช็กให้มั่นใจว่าจะไม่กดกริ่งผิดหลัง เมื่อแน่ใจแล้วช่วงขายาวของหนุ่มเอเชียวัยสามสิบกว่าก็ก้าวตรงไปยังประตูไม้ของบ้านชั้นเดียวที่ไม่มีรั้วรอบขอบชิด

กริ่ง~

ระหวางรอให้ประตูบานใหญ่เปิดออก เขาได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตวิ่งอยู่ในบ้าน หากฟังไม่ผิดน่าจะเป็นกำลังวิ่งมายังประตูพร้อมส่งเสียงร้องกรี๊ดกร๊าดอย่างดีใจ

“Hello, Mr. pizza man!” ร่างน้อยขาวอวบอมชมพูที่สูงเพียง

ต้นขาของพลีศรีปรากฏขึ้นหลังประตูสีน้ำตาล ดวงตากลมโตที่มีน้ำใสๆ หล่อเลี้ยงส่งประกายวาววับจับจ้องมาที่มือใหญ่ของชายหนุ่มร่างสูง จากนั้นก็เคลื่อนไปมองดวงตาคมที่มีสีเดียวกันกับเธอด้วยเครื่องหมายคำถามที่ปรากฏอยู่ในตาใส

วินาทีนั้นพลีศรีรู้สึกราวกับว่าเขากำลังส่องกระจกอยู่...

“พาลินขา ที่หลังไม่วิ่งมาคนเดียวแบบนี้ะที่รัก” เสียงหญิงสาว ดังขึ้นตามหลัง เธอเดินตามลูกสาวมายังหน้าบ้าน และต้องชะงักเมื่อ ร่างสูงที่ยืนอยู่ด้านนอกนั้นไม่ใช่คนส่งพิชชาอย่างที่คิดไว้

“ห่ามีขา คุณลุงไม่มีพิดจ๊าอะ” พิดจ๊าคือพิชชาในภาษาของ พาลิน

“ว่าไงพลอย” พลีศรีทักคนที่ยืนอยู่ด้านหลังก้อนกลมป้อม เจ้าของผมทรงหน้าม้าเต๋อที่มัดเกละสองข้าง ตาสุกใสแวววาวยังคง จ้องมองเขาด้วยความกังขา

พิมพ์พลอยดูเหมือนยังอยู่ในอาการช็อก เธอนิ่งไม่ขยับ และ คงจะหาเสียงตัวเองไม่เจอ

‘เขามาที่นี่ได้อย่างไร’

สองเดือนก่อนหน้า...

“หม่ามีชา~ คิดถึงดังเลย”

พาลินอายุสองขวบครึ่งยังออกเสียง จ. จาน เป็น ต. เต่า อยู่เลย ที่จริงก็ไม่เชิงว่าเป็นเสียง ‘ตอ’ แต่กึ่งๆ ‘จอ’ กับ ‘ตอ’ มากกว่า แต่พอต้องพูดคำที่มี ช. ไช้ อย่างคำว่าพิชชา หนูน้อยดันออกเป็นเสียง ‘จอ’ ได้ชัดเจนเสียอย่างนั้น

และแม้ว่าคุณแม่กับคุณป้าจะพยายามสอนออกเสียงให้ถูกต้อง ก็รอบต่อก็รอบแล้วก็ยังเหมือนเดิม เลยต้องปล่อยให้เป็นไปตามพัฒนาการ พอถึงวัยสมควรเดี๋ยวคงพูดตัวเอง

อย่างไรก็ตามลูกสาวของอาจารย์พิมพ์พลอยมีพัฒนาการด้านภาษาดีกว่าเพื่อนในวัยเดียวกันหลายคน เธอพูดประโยคที่ยาวและซับซ้อนได้ รู้จักคำศัพท์เยอะ แถมยังพูดได้ถึงสามภาษา ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน

เป็นเพราะคุณแม่ชอบเล่านิทานและอ่านหนังสือให้ฟังประจำ ส่วนที่พูดได้สามภาษานั้นเนื่องจากยายหนูเติบโตที่อเมริกา ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก รวมทั้งคุณแม่พูดภาษาไทยด้วยตั้งแต่เกิด พาลินจึงพูดไทยชัด และหนูน้อยยังมีพี่เลี้ยงเป็นชาวเม็กซิกันที่คอยสอน

ภาษาสเปนให้

“หม่ามี้ก็คิดถึงพาลินเหมือนกันคะ” คุณแม่วัยเกือบสามสิบจ้างหน้าจอสื่อเหลี่ยมของเครื่องมือสื่อสารที่เธอใช้คุยกับลูกสาวตัวน้อยซึ่งตอนนี้อยู่ห่างกันหลายพันไมล์

พาลินอยู่ที่ลอสแอนเจลิสกับผู้เป็นป้า ส่วนพิมพ์พลอยนั้นกลับมาอยู่เมืองไทยเป็นการชั่วคราว

เมื่อเกือบสี่ปีที่แล้วเธอได้รับทุนจากคณะเศรษฐศาสตร์ไปศึกษาปริญญาเอก ตอนนั้นก็ใกล้จะจบแล้ว เหลือแค่ต้องส่งวิทยานิพนธ์ อาจารย์สาวจึงต้องกลับมาเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ที่ไทย เพราะเหตุนี้แหละที่ทำให้ต้องฝากยายหนูไว้กับเจ้พัชรของเธอ

“คิดถึงก็กลับมาเร็วๆ จ๊ะ” เจ้าก้อนรู้จักรู้ใช้เสียงออกดออ่อน

“รออีกหนึ่งเดือนนะคะที่รัก หม่ามี้จะกลับไปหา” พิมพ์พลอยแทบอยากจะมุดเข้าไปดิ่งเข้าของแถมจ๋าม้ามาพัดให้สมกับความคิดถึงที่ใหญ่เท่าจักรวาลเสียเหลือเกิน

ถ้าหากมองผ่านความอวบอ้วนของก้อนไขมันที่แก้มไป จะพบว่าสาวน้อยมีใบหน้าสวยคมแบบไทยเลยละ ต่างจากคุณแม่ที่ออกจะหยาบๆ เพราะมีเชื้อจีน พาลินมีดวงตากกลมโตสีรัตติกาล เปลือกตาสองชั้น จมูกเล็กทว่ามีสันชัดเจน ปากกระชับสีชมพูเข้มที่หม่ามี้ชอบจับเป็นที่สุด

ที่ว่ามาทั้งหมดนี้ไม่มีส่วนไหนที่ได้แม่มาเลย นอกจากโครโมโซมเอ็กซ์หนึ่งตัวและสีผิว พาลินเหมือนพ่อ เหมือนทั้งหน้าตาและท่าทางการเคลื่อนไหว เหมือนแม้กระทั่งตอนกินและตอนนอน นั่งหายใจเฉยๆ ยังเหมือนเลย

ทว่าตั้งแต่ลืมตาดูโลกพาลินน้อยยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าพ่อแท้ๆ ของตัวเองหรอก และไม่รู้ว่าตัวจะมีโอกาสนั้นไหม

เธอกับสามี ไม่สิ...เธอกับเขาไม่ได้เป็นแฟนกันด้วยซ้ำ พิมพ์พลอย

กับพ่อของลูกแต่มีความสัมพันธ์กันในช่วงเวลาสั้นๆ หญิงสาวไม่ใช่คนประเภทที่ชอบ Casual date หวังจริงจังกับเขาเลยละ แต่พ่อของลูกดันมีความคิดไม่ตรงกัน เลยจบลงที่ต่างคนต่างไปตามทางของตน

ว่ากันว่าเธอ ตอนเข้าหาเธอ ‘พลีศร์’ ไม่ได้ต้องการเป็นแค่เพื่อนที่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางกายกันเท่านั้น หากไม่คิดเข้าข้างตัวเอง เธอว่าเขาปฏิบัติตัวเหมือนแฟนคนหนึ่งจนทำให้เธอเข้าใจผิด หรือไม่ตอนนั้นเธออาจจะอ่อนต่อโลกเกินไปจึงไม่รู้

พูดง่ายๆ คือเขาตั้งใจหลอกฟัน พ่อเธออยากจริงจัง พลีศร์ก็ขอแยกทาง แล้วบอกให้ไปหาผู้ชายคนอื่นที่สนองความต้องการเธอได้ เพราะเขายังอยากมีอิสระ นี่แหละเป็นเหตุผลที่พอลินยังไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าคุณพ่อ พิมพ์พลอยต้องการให้เป็นเช่นนั้น ในเมื่ออยากได้อิสระ เธอก็จะให้ได้ใช้มันอย่างเต็มที่ ส่วนลูกสาวเธอเลี้ยงคนเดียวได้!

“หนึ่งเดือนมันนานเกินไปค่ะ” เจ้าแก้มอ้วนดึงสมาร์ตโฟนเข้ามาจอหน้า ภาพทางปลายสายจึงปรากฏเป็นใบหน้าขาวอมชมพูเต็มจอ มีดวงตาสีนิลกลมใส ปากน้อยจุ่มจิมส์ชมพูเกือบแดงเคลือบด้วยน้ำใสๆ ที่ไหลเยิ้มจากปาก

ภาพน่ารักนี้ทำเอาหัวใจหวั่นไหวมีละลายเลยละ พิมพ์พลอยตกหลุมรักลูกสาวตัวเองวันละสิบๆ รอบ ถึงแม้เจ้าก้อนนุ่มนึ่งจะมีใบหน้าคล้ายผู้ชายคนนั้น แต่เธอก็รักยายหนูอย่างไม่มีข้อกังขา

“นานเกินไปเธอคะ แบบนี้จะทำยังไงดีคะ หม่ามี้กลับเร็วกว่านี้ไม่ได้ด้วยสิทธิ์” ลูกบอกว่านาน เธอก็คิดว่ามันนานเช่นกัน

อย่าว่าแต่หนึ่งเดือนเลย แม้แต่หนึ่งชั่วโมงที่ต้องห่างกันความรู้สึกก็ราวกับหนึ่งปี หากไม่จำเป็นจริงๆ คุณแม่ยังสาวก็ไม่อยากห่างลูกน้อยไปไหน อาจารย์พิมพ์พลอยต้องมาเก็บข้อมูลทำวิจัยที่ไทย แต่พอลินที่เพิ่งเข้า Montessori School กำลังสนุกกับการไปโรงเรียน

และเจอเพื่อนๆ เพราะที่นั่นจะให้อิสระแก่การเรียนรู้ของเด็กๆ ได้ทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ และได้เป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่

ในทุกวันหลังเลิกเรียนยายหนูก็มักจะมีผลงานมาอวดเสมอ อย่างเช่นสร้อยคอที่ร้อยจากเส้นเพนเนย์มสี หน้ากากรูปสัตว์จากจานกระดาษ ภาพศิลปะที่ได้จากการฉีก ตัด ปะกระดาษสี และอื่นๆ ซึ่งล้วนประดิษฐ์ด้วยสองมือน้อยๆ ป้อมๆ

“หม่ามีมหาพาลินในความฝันดีไหมคะ”

“หม่ามีจะไปยังไงล่ะคะ”

“หม่าม้าบอกว่าหากพาลินคิดถึงหม่ามีก็ให้รีบนอน ตะได้เห็นหม่ามีในความฝัน” พาลินเรียกคุณป้าของเธอว่าหม่าม้า “แต่ว่าพาลินยังไม่เจอหม่ามีเลยสักคืน”

“ยังไม่เจอเลยหรอคะ” พิมพ์พลอยนึกขำความคิดที่แสนจะบรรเจิดของพี่สาวในการหลอกล่อลูกสาวเธอให้เข้านอน

เพียงพัชร์...พี่สาวของเธอเล่าให้ฟังว่าพาลินดูหงอยๆ ตอนจะเข้านอน คงเพราะคิดถึงหม่ามี ปกติพิมพ์พลอยจะอ่านนิทานให้ลูกสาวฟังทุกคืน พอเปลี่ยนจากหม่ามีเป็นอาอีเลยไม่ชิน กว่าจะหลับเพียงพัชร์ต้องเล่านิทานจนคอแห้งเลยทีเดียว ปกติหม่ามีเล่าแค่เรื่องเดียวพาลินน้อยก็หลับปุ๋ยตั้งแต่ยังไม่จบเรื่อง

“คะ”

“ไม่เป็นไรนะคะ ถึงหม่ามีไม่อยู่ แต่พาลินยังมีหม่าม้ากับลูฟิต้าที่ดูแลหนู” ลูฟิต้าคือแนนนี่เชื้อสายเม็กซิกันที่ช่วยดูแลลูกสาวของเธอมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก “สุดสัปดาห์นี้เห็นหม่าม้าบอกว่าลูฟิต้าจะพาหนูไปเพลย์เดตกับเพื่อนๆ ที่ลานไอซ์สเก็ต”

“Wow! That’s cool!” เจ้าก้อนของหม่ามีดีใจจนต้องอุทานเป็นภาษาอังกฤษ

“คุยกับหมามีต้องพูดไทยสิดะที่รัก” คนเป็นแม่ต้องคอยปราม ยายหนูอินเตอร์อยู่เรื่อย เพราะสภาพแวดล้อมรวมถึงผู้คนรอบกาย ลูกสาวเธอจึงคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

“อุ๊ปส์! ขอโทษค่ะ” พาลินน้อยยกมือเล็กๆ ที่เหมือนแฉ่งขึง ปิดปากอย่างมีจริต

พิมพ์พลอยวิดีโอดอกกับลูกสาวพอให้หายคิดถึง เพราะพาลิน น้อยจะต้องไปโรงเรียน ส่วนเธอก็เข้านอน พรุ่งนี้เช้าต้องเข้าไปมหาวิทยาลัยที่เคยสอนก่อนไปเรียนต่อต่างประเทศเพื่อปรึกษาการเก็บ รวบรวมข้อมูลมาทำวิทยานิพนธ์กับอาจารย์รุ่นพี่

ในคำคืนอันเร่าร้อนของใครอีกคน...

ใต้แสงไฟสลัวภายในคอนโดมิเนียมหรู สองร่างที่สอดผสาน กำลังบรรเลงเพลงสวาทอันร้อนแรง บทเพลงดำเนินมาถึงช่วงท้าย ร่าง หนาจึงเร่งจังหวะในการกระแทกเข้าใส่ร่างอรรชร

“ฮะ...ฮะ...ฮ้าย!” กรีดร้องเสียงแหลมสุดเสียงเมื่อเขาส่งเธอถึง จุดสูงสุด

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนร่างที่ประกอบด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไขมัน ถ้วนออกเมื่อเสร็จกิจราคะ พลีศรีลุกขึ้นจากเตียงคิงไซส์ หยิบผ้า ขนหนูสะอาดจากลิ้นชักมาพันกายที่อ่อนล้าเพื่อเตรียมตัวเข้าไปชำระ ล้างร่างกายในห้องน้ำ

ไม่มีการกอด จูบ ไล้หลังพ่ายสวาท เพราะนี่เป็นเพียง กิจกรรมผ่อนคลายความตึงเครียดภายในร่างกาย ไม่ใช่เพื่อสร้างสาย สัมพันธ์

“คุณออกไปใช้ห้องน้ำด้านนอกแล้วกัน เสร็จแล้วก็กลับได้เลย ผมโอนเงินให้แล้ว” บอกก่อนจะหันหลังให้อีกฝ่ายอย่างไม่มีแฉแส เพราะ คงไม่ได้เจอกันอีก ถึงเจอก็คงแสดงออกอย่างคนแปลกหน้า

แม้แต่ชื่อของเธอพลีศรียังไม่จำ มันไม่จำเป็น เขาแค่ใช้บริการหญิงสาวเพียงครั้งเดียว ไม่ได้ต้องการเป็นลูกค้าประจำ

‘พิมพ์พลอย’ ทำให้พฤติกรรมการใช้ผู้หญิงของเขาเปลี่ยนไปแต่ก่อนไม่เคยต้องซื้อบริการเพื่อระบายความใคร่ ชายหนุ่มจะคบเป็นรายๆ ไป เบื่อแล้วก็เลิก ที่ว่า ‘คบ’ ไม่ได้หมายความว่าคบเป็นแฟนหรอกนะ คบเป็นเพื่อนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางกาย หรือจะเรียก friends with benefits ก็ได้

การคบกันเพื่อมีเซ็กส์ในระยะยาวมันเสี่ยงต่อการเกิดความรู้สึกพัวพัน ซึ่งพลีศรีไม่ต้องการ...

‘เพิ่ม’

‘หืม?’

‘พลอยรักเพิ่มนะ’

‘อย่าพูดอะไรเสียนๆ แบบนี้น่าพลอย เราเป็นเพื่อนกันนะ’

พิมพ์พลอยบอกรักเขาเป็นครั้งแรกหลังจากที่มีเซ็กส์กันมาระยะหนึ่ง พลีศรีไม่ได้คาดหวังและไม่ต้องการฟังคำนี้ มันเป็นสัญญาณที่ไม่ดีนักสำหรับคนรักอิสระอย่างเขา

ชายหนุ่มให้เธอได้แค่ความเป็นเพื่อน ทว่าหญิงสาวต้องการมากกว่านั้น มันเลยจบที่การแยกทาง จะเรียกว่าเขาทิ้งเธอก็ได้ วันนั้นเขาเดินจากมา ทิ้งให้พิมพ์พลอยร้องไห้น้ำตานอง

‘พลอย หยุดร้องเลยนะ ถ้าไม่หยุดก็ต้องมาคุยกัน’

ตอนนั้นเขาคิดว่าน้ำตาของเธอมันน่ารำคาญและน่าหงุดหงิดพอเธอร้องไห้แทนที่จะปลอบ กลับเลือกที่จะเดินหนี

มาตอนนี้ภาพนั้นยังก่อกรวนใจเขาไม่หายแม้เวลาจะผ่านไปหลายปีแล้ว พิมพ์พลอยไม่มาอยู่กับเขาอีกเลยนับตั้งแต่นั้น มีแต่เขายังอยากรู้และสนใจความเป็นไปของเธอ อยากรู้ว่าสบายดีไหม มีความสุขดีรึเปล่า ลืมเขาได้รึยัง

ที่ยังห่วงหาคงเป็นเพราะรู้สึกผิดที่เคยทำร้ายหัวใจของเธอละมั้ง
ยอมรับว่าเห็นแก่ตัว และเคยทำเลวต่อเธอ

ครั้งแรกที่เจอเขาดูออกกว่าผู้หญิงอย่างพิมพ์พลอยไม่ใช่คนรัก
สนุก เธอเรียบร้อย ถือตัว แต่ไม่หยิ่ง ใช้ชีวิตตามกรอบอันดีของสังคม
ทว่าความสวยของหญิงสาวชวนให้ฟิลิสร้อยยากลั้นลองรสชาติที่ต่าง
ออกไป เพราะปกติเขาจะคิ้วแต่สาวแซ่บ ฮอตฉ่ำ รสชาติถึงพริกถึงขิง
เรียกง่าย ๆ ว่าเป็นผู้หญิงที่ศีลเสมอกัน

ขึ้นเตียงครั้งแรก...ก็รู้ว่าเขาเป็นคนแรกของเธอ ชายหนุ่ม
ไม่ได้เซอร์ไพรส์ เพราะคิดไว้เหมือนกันว่าหญิงสาวจะต้องไม่มีประสพ-
การณ์ อีกเช่นเคย...ปกติฟิลิสร้อยจะไม่ยุ่งกับสาวเวอร์จินที่ยังไม่ได้เดบิวต์
เข้าสู่วงการเซ็กส์ เขากลัวความยุ่งยากที่จะเกิดตามมา แต่กับพิมพ์พลอย
เขาปล่อยเบลอเพราะอยากได้จนตัวลั่น

ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาที่คบกัน ชายหนุ่มพยายามไม่พูดให้ความ
หวังว่าจะพัฒนาความสัมพันธ์ไปในขั้นจริงจัง เพราะเขาเองไม่พร้อม
แต่พิมพ์พลอยที่ยังอ่อนหัดคงไม่เข้าใจ และทีกักไปเองว่า ‘เซ็กส์ = รัก’

ที่จริงจะว่าอ่อนหัดก็ไม่ได้หรอก เธอไม่ใช่คนกร้านโลกและอยู่
ในกรอบมาตลอด เป็นเขาเองที่ไปล่อลวงเธอออกมาโดยใช้ชั้นเชิงและ
ประสบการณ์ที่เหนือกว่า พอหญิงสาวต้องการจะผูกมัด เขาก็ลั่นเป็น
พ่อปลาไหลไม่ให้จับได้โดยง่าย

แล้วพิมพ์พลอยก็ไม่ใช่คนช่างถือด้วยสิ พอเขาเผ่น...เธอก็
ไม่ตาม

ที่จริงเขาควรจะได้ใจ แต่ดันมาติดแหง็กกับความรู้สึกผิด

ร่างแกร่งพ่นลมหายใจ จากนั้นก็สลัดผ้าขนหนูพันตัวก่อนจะไป
ยืนอยู่ใต้เรนชาวเออร์ เปิดน้ำอุณหภูมิเย็นจัดเพื่อบดบังความคิดฟุ้งซ่าน
อันน่าปวดหัว

2

วันรุ่งขึ้นพิมพ์พลอยเดินทางมามหาวิทยาลัยหลังรับประทาน
มือเช้าเสร็จ ยอมรับว่าตื่นเต้นและประหม่าที่จะต้องมาพบคนรู้จักที่นี่
ในรอบเกือบสี่ปี

ทำไมนะเธอ เพราะว่าตอนที่จากไปหญิงสาวเป็นพิมพ์พลอย
คนละคนกับตอนนี้ ทั้งการแต่งตัวและทัศนคติในการมองโลกต่างจาก
อาจารย์พิมพ์พลอยโลกสวยคนเดิมราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ

ฟู~

สุดท้ายแล้วหญิงสาวก็เลือกที่จะพ่นลมหายใจออกยาวๆ จาก
นั้นก็เดินเซิดหน้าขึ้นตึกคณะเศรษฐศาสตร์ไป อย่างไรก็ตามเธอต้อง
เผชิญหน้ากับผู้คนในอดีต ต่างกันแค่เร็วหรือช้า...แค่นั้น

และก็เป็นดังคาด ทุกคนที่รู้จักเธอต่างตกเป็นเสียงเดียวกันว่า
อาจารย์พิมพ์พลอยเปลี่ยนไปจนจำแทบไม่ได้ ตั้งแต่คุณป้าแม่บ้าน
ประจำตึกไปจนถึงคณบดีคนปัจจุบัน

เข้าไปปรึกษาอาจารย์รุ่นพี่เรื่องข้อมูลวิทยานิพนธ์ ท่านก็ชวน
คุยแต่เรื่องของเธอเสียเป็นส่วนใหญ่ คงจะประหลาดใจว่าอะไรทำให้
พิมพ์พลอยเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนใหม่

“พลอย”

หญิงสาวกำลังจะเดินลงจากเตียงหลังจากคุ้ยกระเบื้องเรียบร้อย แต่
ดันมีเสียงที่คุ้นเคยเรียกจากด้านหลัง เลยหันกลับไปมอง

“พี่มา”

อาจารย์มาภาสุตแท้ๆ เพื่อนอาจารย์และโรลมอเดลของเธอ
นั่นเอง

“ฉันเกือบจำเธอไม่ได้แน่ะ” อาจารย์คนสวยเข้ามาสวมกอดสาว
รุ่นน้อง จากนั้นก็ผละออกและหมุนตัวพิมพ์พลอยไปมาเพื่อสำรวจ
ความเปลี่ยนแปลง “เธอไปกินอะไรผิดสำแดงที่แอลเอมา รีเปล่า ทำไม
ถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ หรือว่าได้แฟนเลยอะ”

มาภาสำรวจเพื่อนรุ่นน้องตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ใบหน้าแต่ง
เต็มด้วยเครื่องสำอางทำให้ดูมีสีสัน ไม่จืดชืดเหมือนพิมพ์พลอยคนเดิม
ที่ทาเพียงลิปมัน เธอยังคงไว้ผมยาวเหมือนเดิม ทว่าดัดลอน เมื่อบวก
กับสไตล์แต่งหน้าแบบสาวตะวันตกก็ทำให้ยิ่งดูเซ็กซี่

การแต่งกายก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ก่อนเธอแทบไม่เคยเห็น
พิมพ์พลอยใส่เสื้อสูง มาคราวนี้หญิงสาวกลับยืนบนรองเท้าส้นเข็มสูง
กว่าสามนิ้วได้อย่างมั่นคงและมั่นใจ สวมชุดสูทกางเกงขายาวเข้ารูป
สีเทาดำทั้งชุด ด้านในมีสายเดี่ยวรัดรูปสีขาว

พิมพ์พลอยดูเป็นสาวมั่น และแซ่บขึ้นเป็นร้อยเท่าถ้าเทียบกับ
แต่ก่อน อาจารย์พิมพ์พลอยคนเดิมชอบใส่เดรสความยาวเลยเข่าลาย
ลูกไม้ หรือลายดอกไม้สีหวาน กับรองเท้าคัทชูไม่มีส้น ใบหน้าแทบไร้
การแต่งเติม ดูจืดชืดและไร้สีสัน

ไม่ใช่ว่าแบบเดิมมันไม่ดี แต่แบบใหม่มันดีกว่า พิมพ์พลอยมี
ต้นทุนความสวยที่สูงอยู่แล้ว ถึงไม่แต่งไม่เติมความสวยก็เป็นทีสะดุด
ตา แต่ยิ่งพอแต่งพอดิมากยิ่งส่งให้สวยไปอีกระดับ

“แฟนอะไรกันคะ บ่านี้อีสานหัวฟู ไม่มีเวลาไปเดทหรอก”

ถึงมีเวลาก็ต้องเลี้ยงลูก เพราะฉะนั้นตัดเรื่องผู้ชายออกไปจาก

ชีวิตได้เลย

“การพูดการจาเธอก็เปลี่ยนไปนะ” เมื่อก่อนน้ำเสียงพิมพ์พลอยจะเนิบช้า ไม่มีจิตจะก้าน ไม่เหมือนตอนที่รู้จักจีบปากจีบคอ แถมจังหวะในการพูดก็กระชับขึ้น “สิ้นหัวฟาดพื้นทีเบเวอร์ลีฮิลล์ไปแล้วะ”

ถามอย่างจิกกัด แต่พิมพ์พลอยรู้ว่าอาจารย์มาภาแค่พูดหยอกตามนิสัย

“เปล่าหรอกคะ คงเป็นเพราะพลอยได้ไปใช้ชีวิตที่อเมริกาหลายปีมั้งคะ เลยซึมซับวัฒนธรรมฝรั่งมา”

“แล้วทำไมไม่ซึมซับมาตั้งแต่ตอนเรียน ป. โท” มาภาจำได้ว่าพิมพ์พลอยเคยเรียนปริญญาโทที่ตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียสองปี

“นั่นสิคะ”

ย้อนถามเสียอย่างนั้น

จะให้เธอตอบได้อย่างไรล่ะว่าที่เปลี่ยนไปเพราะมีลูก เพราะผิดหวังที่ผู้ชายไม่เอา แถมยังทิ้งเจ้าพาลินน้อยไว้ในพุงเธออีกต่างหาก คิดดูแล้วกันว่าเธอต้องผ่านเรื่องราวหนักหนาสาหัสอะไรมาบ้าง

ทั้งโดนผู้ชายหักอกเพราะไม่ประสีประสากับโลกความจริงอันโหดร้าย ทั้งตั้งท้องโดยไม่มีพ่อ แถมยังต้องเลี้ยงลูกคนเดียวในต่างแดน จะให้เป็นพิมพ์พลอยที่หัวอ่อนคนเดิมพาลินน้อยคงไม่ได้เติบโตและมีชีวิตอยู่ถึงทุกวันนี้

ที่จริงก็ไม่อยากปิดบังเรื่องลูกหรอก แต่ที่ทำนั้นมีเหตุผล ลูกสาวของมาภาเป็นภรรยาของพี่ชายพลิศร์ หากเธอรู้ เรื่องคงถึงหูพ่อของยายหนูพาลิน

เธอไม่รู้หรอกว่าพ่อของลูกจะคิดเช่นไรหากได้รู้ว่าตัวเองมีลูกสาววัยเกือบสามขวบ ไม่รู้ และไม่อยากรู้เพราะไม่แคร์ ที่สำคัญพิมพ์พลอยไม่ต้องการให้เขารู้

“อะไรก็ช่างเถอะ ฉันชอบเธอในเวอร์ชันนี้นะ ค่อยดูเข้ากับฉัน

หน่อย” แต่ก่อนมากากับพิมพ์พลอยเหมือนหยินหยางที่ต่างกันสุดขั้ว

“จะว่าไปแล้วที่พลอยเป็นอย่างทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งก็ได้พี่มาเป็นไอดอล” ไม่ใช่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่มีมากมาเป็นต้นแบบ แต่รวมถึงบทบาทคุณแม่ด้วย

อาจารย์มากาเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวเช่นกันกับเธอ แต่กลับเลี้ยงลูกได้อย่างน่าชื่นชม พิมพ์พลอยเองสนิทกับลลิตาลูกสาวของมากา หนูลินเติบโตขึ้นมาอย่างดี เป็นสาวน้อยที่อารมณ์ดีและคิดบวก ไม่เหมือนเด็กที่มีปัญหาครอบครัว ทั้งนี้เป็นเพราะความรักความอบอุ่นที่คนเป็นแม่มีให้เพียงพอ

“เธอคิดดีแล้วหรือที่เอาฉันเป็นแบบอย่าง”

มากาไม่ใช่คนที่เพอร์เฟกต์อะไร เธอเคยใช้ชีวิตผิดพลาด ตั้งท้องตั้งแต่อายุมัธยมปลาย แถมยังเรียนไม่จบ แต่เพราะมีลูกและคุณยายของลลิตาเป็นแรงผลักดัน จึงทำให้มีแรงฮึด ลูกขึ้นมาอ่านหนังสือ สอบเทียบมัธยมจนผ่าน จากนั้นก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัย สุดท้ายได้ทุนไปเรียนต่อจนจบดอกเตอร์และกลับมาสอนหนังสือนักศึกษาจนถึงปัจจุบันนี้

“คิดถืกั่วนเลยละคะ อย่าว่าแต่พลอยเลย นักศึกษาสาวทั้งคณะก็ต่างยกให้พี่มาเป็นไอดอล”

“ปากหวานนักนะ” มากายิ้มรับคำชมแล้วพูดต่ออย่างเร่งรีบ “นี่เดี๋ยวฉันต้องไปสอนแล้ว ไว้เรานัดทานข้าวกันดีไหม ฉันยังอยากเมาท์กับเธอต่อ”

“ได้ค่ะ”

“เดี๋ยวฉันจะทักไปแล้วกันนะ”

“ได้เสมอค่ะ แล้วเจอกันนะคะ”

แล้วสองสาวก็แยกย้าย มากาเดินเข้าห้องเรียน ส่วนพิมพ์พลอยเดินลงตึกคณะไปยังลานจอดรถ ระหว่างทางเดินออกจากอาคารมี

เสียงเตือนข้อความเข้าจากสมาร์ทโฟน เธอจึงหยิบขึ้นมาเปิดอ่าน

ริมฝีปากบางที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงอมส้มคลี่ยิ้มออกเล็กน้อย ดวงตากลมใส่น้ำตาลเข้มภายใต้เปลือกตาสองชั้นทว่าหลบใน เปลี่ยนเป็นรูปสระอิโดยอัตโนมัติเมื่อเจ้าของมันรู้สึกปิติ

เพียงพัชรส่งรูปเจ้าก้อนในชุดนอนฟักเเลตส์ชมพูตัวโปรดมาให้ เธอดู มันเป็นชุดผ้ายัดเนื้อนิ่มแขนยาวที่หญิงสาวซื้อให้ยายหนูตอนอายุสองขวบ แต่ตอนนี้เจ้าแก้มอ้วนจะสามขวบแล้วยังดันทุรังใส่ ทั้งที่มันรัดแขนรัดขาอวบไปแทบทุกสัดส่วน แก้มชายเสื้อยังเก็บพุงขาวป่อง นั้นไว้ไม่มีผิดอีก

เห็นแล้วมันเขี้ยวนัก...

เมื่อเสพความน่ารักจนคลายความคิดถึงลงบ้างพิมพ์พลอยก็ปิดหน้าจอโทรศัพท์เก็บลงกระเป๋า ในจังหวะที่เงยหน้าขึ้นนั้นน้ำตาลส่น้ำตาลสลับเข้ากับแผ่นหลังของคนคุ้นเคย

ให้ตายเถอะ...ไม่เจอหน้ากันเกือบสี่ปี เห็นเขาจากทางด้านหลัง พิมพ์พลอยก็รู้ว่าเป็นพ่อของลูกตั้งแต่วินาทีแรก ดูเหมือนพลีศร์กำลังก้มหยิบอะไรสักอย่างในรถ

ว่าแต่เขามาทำอะไรที่นี่...ช่างสิ นี่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมายืนเด่อดำ อยู่แบบนี้ ไม่เช่นนั้นพ่อของพาลินอาจจะเห็นเธอได้

แทนที่จะเดินตรงไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่ หญิงสาวตัดสินใจเดินอ้อมไปด้านหลังตึกคณะ พอเขาไปเธอก็ย้อนกลับมายังลานจอดรถ

นับตั้งแต่ก้าวขึ้นเป็นรองประธานคณะผู้บริหารในบริษัท
เครืออัสวพาณิชย์ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาเสียเป็นส่วนใหญ่ ผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรงอย่างพลีศร์นำพาบริษัทฝ่าวิกฤตเศรษฐกิจ ด้วยการบริหารต้นทุนและการจัดการที่เหมาะสม จนสามารถทำให้กำไรสุทธิปรับเพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนได้

ตอนที่ก้าวเข้ามาเป็นหนึ่งในกรรมการบริหาร ชายหนุ่มได้รับคำ
สบประมาทมากมายจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะญาติฝั่งพ่อที่ไม่ค่อย
ชอบเขากับแม่ด้วยเหตุผลที่ว่าแม่ของเขาเคยเป็นเมียน้อย ใช้...เคยเป็น
ทว่าตอนนี้แม่คือภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของพ่อ

พลีศร์เป็นลูกชายคนเล็กของเจตน์ ซึ่งเกิดจากพิราอรผู้ซึ่งเป็น
ภรรยาคนที่สอง ส่วนลูกชายคนโตคืออลัน เกิดจากภรรยาคนแรก

อลันไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการบริหารงานของอัสวพาณิश्य
ไม่ใช่ว่าถูกกีดกัน แต่เขาเลือกที่จะทำแบบนั้นเอง เพราะโกรธพ่อที่
หักหลังครอบครัวไปมีบ้านน้อย เมื่อแยกทางกันแม่ของเขา ก็ย้ายกลับ
ไปอยู่ฮองกงซึ่งเป็นบ้านเกิด อลันเองก็ย้ายตามไปด้วยและตัดขาดจาก
พ่อนับแต่นั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาเจตน์กับลูกชายคนโตได้มี
โอกาสปรับความเข้าใจกัน อลันให้อภัยพ่อของเขา ทว่าก็เลือกที่จะไม่
เข้ามายุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของพ่อเหมือนเดิม ดังนั้นพลีศร์จึงได้รับช่วงต่อ
จากเจตน์แต่เพียงผู้เดียวไปโดยปริยาย

ช่วงแรกของการเข้ามาบริหารงานในอัสวพาณิश्यนั้น พลีศร์
ค่อนข้างลำบาก แต่เขาก็ได้พิสูจน์ฝีมือจนเป็นที่ยอมรับจากผู้ถือหุ้น
ส่วนใหญ่ และชายหนุ่มก็ได้รับเลือกให้นั่งเก้าอี้ในตำแหน่งรองประธาน
เพราะมีบุญเก่าที่สั่งสมมาตั้งแต่เข้าทำงาน ทุกผลงานที่ทำเป็นที่
ประจักษ์ว่า พลีศร์ อัสวกุล เป็นคนมีความสามารถ

คนเก่ง...แม้จะถูกตราหน้าว่าเป็นลูกเมียน้อย หรือถูกตราด้วย
ฉลากอะไรก็ตาม สุดท้ายแล้วยังเก่งอยู่วันยังค่ำ

และเข้าวันนี้คนเก่งอย่างพลีศร์ก็ได้รับเชิญจากอาจารย์มาภาให้
มาบรรยายที่คลาสของเธอในหัวข้อ การปรับตัวของภาคธุรกิจในการ
รับมือปัญหาเศรษฐกิจและการเมืองภายในประเทศ

“พี่มา ผมเพิ่งหาที่จอดรถได้ เดี่ยวจะขึ้นไปแล้วครับ”

ชายหนุ่มขับรถวนรอบคณะเศรษฐศาสตร์อยู่หลายนาทีกว่าจะหาที่จอดรถได้ เขาไม่ได้เผื่อเวลาสำหรับการนี้เลยทำให้เข้าคลาสบรรยายเลต อาจารย์มาภาจึงได้โทร. ตาม

เมื่อจอดเรียบร้อยแล้วหนุ่มร่างสูงก็ก้าวลงจากรถ กำลังจะเดินขึ้นตึกแล้วแท้ๆ แต่ดันลืมหีบแท็บเล็ตมาด้วย เขาจึงต้องเสียเวลาอีกหลายวินาทีในการก้มหยิบได้ของที่ต้องการแล้วก็วิ่งตรงไปยังตึกคณะ แต่แล้วสายตามกิริบก็ปะทะกับร่างบางที่แสนจะคุ้นตา ชายาวางถึงกับชะงัก

พลีศรอยากจะวิ่งตามเธอไป แต่เขามีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ จึงจำเป็นต้องสลัดความสงสัยนั้นทิ้งแล้วก้าวขึ้นอาคารไป

คลาสแปดโมงเช้าเป็นคลาสสั้นๆ แค้นนี้ชั่วโมงสามสิบนาที พลีศรใช้เวลาบรรยายไม่เกินหนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็เปิดให้นักศึกษาได้ถามคำถามจนหมดเวลาเรียน

“พลอยกลับมาแล้วนะ” อาจารย์มาภาพูดขึ้นระหว่างที่กำลังเดินมาส่งพลีศรที่รถ

“...”

แสดงว่าหญิงสาวร่างเล็กในชุดสูทสีเทาที่เขามองเห็นเป็นพิมพ์พลอยไม่ผิดแน่

“ทำไมเจ๊ียบ” มาภามองอย่างสงสัย ปกติหากเธอเปิดบทสนทนาเกี่ยวกับพิมพ์พลอยขึ้นมา พลีศรก็ต้องถามไม่หยุด

เมื่อก่อนมาภาก็ไม่อยากเล่าเรื่องของอาจารย์รุ่นน้องให้พลีศรฟังนักหรอก พอรู้ว่าชายหนุ่มทำอะไรไม่ดีกับน้องสาวเธอไว้ แต่ด้วยความช่างดี บวกกับความเห็นอกเห็นใจที่เห็นนัยน์ตาสีนิลมีแววสำนึกผิด ถึงได้เอ่ยปากเล่าให้ฟังบ้าง

“ผมเจอพลอยแล้ว”

“เจอ? เจอตอนไหน”

“เมื่อเช้า เห็นแค่ด้านหลัง ตอนแรกคิดว่าไม่ใช่พลอยเลยไม่ได้สนใจ” ที่จริงเขาสนใจ แต่ไม่สามารถตามไปดูให้แน่ใจได้

“อ้อ...ไม่แปลกหรอกที่จะจำไม่ได้ ย้ายพลอยต่างจากเมื่อก่อนมาก แต่ก่อนเป็นตัมจืด เดี่ยวนี้เป็นตัมแซ่บ เปลี่ยนจนฉันเปลี่ยนใจเลยละ”

“ผมอยากเจอพลอย”

“ฉันไม่ช่วยหรอกนะ” อาจารย์สาวเม็นสายตาวิงวอนคูนั่น ขึ้นช่วยพลีศร์ พิมพ์พลอยได้งอนเธอแน่ “นายจะอยากเจอยายพลอยไปทำไม เป็นฝ่ายขอเล็กกับเขาเองไม่ใช่หรอ”

“อยากรู้ว่าเปลี่ยนไปแค่ไหน” ไซ้ เขาอยากรู้แค่นี้จริงๆ

“แต่พลอยคงไม่อยากเจอนาย”

ตั้งแต่พิมพ์พลอยเดินทางไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา เธอยังคงติดต่อน้องอยู่ประจำ ส่วนใหญ่จะเป็นการพูดคุยกันผ่านข้อความ เพราะเวลาต่างกันสิบสองชั่วโมง พอเธอเข้านอน พิมพ์พลอยก็ตื่นไปเรียน เลยไม่สะดวกคุยกันโดยตรง

อย่างไรก็ตามตลอดหลายปีที่ผ่านมา พิมพ์พลอยไม่เคยถามถึงพลีศร์แม้แต่ครั้งเดียว มาภาคิดว่าสาวรุ่นน้องคงลืมชายหนุ่มไปเสียสนิทแล้ว...

3

สองสามวันถัดมาอาจารย์รุ่นพี่ได้โทรศัพท์นัดพิมพ์พลอย
รับประทานมื้อเย็น แต่เพราะต้องการคุยกันมากกว่าจะกินอะไรจริงจัง
หญิงสาวจึงชวนอาจารย์มาทานนั่งคุยกันที่รูปทอปปาร์ที่ครั้งหนึ่งเธอ
เคยเป็นเจ้าของ ทว่าได้ขายกิจการให้คนอื่นก่อนที่จะไปเรียนต่อ

เมื่อก่อนบุคลิกของเธอดูไม่เข้ากับสถานที่ที่โคจรแบบนี้ เธอเอง
ก็ไม่ชอบสถานที่ที่คนพลุกพล่านหรอก แต่เพราะหลงใหลในศาสตร์ของ
การปรุงแต่งเครื่องดื่ม มันเลยเป็นแรงบันดาลใจให้เปิดบาร์ขึ้นมา

แต่พอมีพาสติน้อยชีวิตเธอแทบไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแหล่ง
อบายมุขหรือของมึนเมาพวกนี้อีกเลย ใช่ว่าไม่อยาก เธอยังชื่นชอบ
การชงค็อกเทลเหมือนเดิม ทว่าดันไม่มีเวลา

“ฉันไม่ค่อยได้มาที่นี่ ตั้งแต่เธอขายบาร์นี้ให้คนอื่น” มาภาพุด
ขึ้นขณะใช้ปลายนิ้วแตะขอบแก้วทรงสวยที่มีเกล็ดน้ำตาล เกลือ หรือ
อะไรสักอย่างเกาะอยู่ แล้วหญิงสาว้วยสီลิปก็แตะนิ้วที่ปลายลิ้น

มันคือเกลือ...ความสงสัยมลายหาย

“เสียตาย เธอน่าจะทำมันต่อ” สายตามคมเฉียวทอดมองไปเบื้อง
หน้า ไม่ดี...เบื้องล่างมากกว่า ตอนนี้มีรถยนต์คันหนึ่งกำลังเคลื่อนเข้า
มาจอดยังช่องจอดสำหรับลูกค้าของบาร์แห่งนี้

สองสาววัยเกือบเลขสามกับวัยหลักสี่กำลังนั่งชิลล์ จิบเครื่องดื่ม ชมบรรยากาศอยู่ที่คาเฟ่ของตึกสี่ชั้น พวกเธอเลือกที่นั่งริมระเบียง ซึ่งหันหน้าออกไปนอกตึก

“พลอยเองก็เสียดาย แต่ไม่มีใครช่วยดูแลเลยต้องตัดใจขายไป” เธอสร้างรูปทอปปาร์แห่งนี้มาเองกับมือ เริ่มจากศูนย์จนเป็นที่รู้จักพอสมควร และมันกำลังจะไปได้ดีตอนที่เธอได้ทุนไปเรียนต่อปริญญาเอกที่เมืองนอก จะให้คนที่บ้านดูแลให้ก็ไม่ได้ เพราะบ้านของพิมพ์พลอยทำธุรกิจขายเพชรพลอยซึ่งมีร้านอยู่หลายสาขา ป้า ม้า และพี่สาวจึงไม่สามารถเสียเวลามาดูแลบาร์ให้เธอได้ อีกอย่างพวกเขาไม่สนับสนุนให้เธอทำด้วย

ดิง~

Palis: ผมกำลังขึ้นไป

เสียงข้อความเข้าจากสมาร์ตโฟนของอาจารย์มาดางขึ้น เธอเปิดอ่าน และปิดหน้าจอทันที ก่อนจะคุยต่ออย่างไม่มีพิธีรีตอง

“ไหนๆ ก็จะได้กลับมาอยู่ไทยถาวรแล้ว เธอก็เปิดใหม่เลยสิ” อาจารย์มาภาไม่ได้พูดหยอก แต่เล็งเห็นว่าพิมพ์พลอยมีศักยภาพที่จะสร้างมันขึ้นมาได้

“ไม่ไหวมั้งคะ กลับมาสอนคราวันนี้พลอยตั้งใจจะสอยตำแหน่งศาสตราจารย์ให้ได้ก่อนอายุสี่สิบเหมือนพี่มา”

เธอพูดเล่น ก่อนอายุสี่สิบคงยากไป เพราะตอนนี้แม้แต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยังไม่ได้เป็นเลย

“จะมาเอาดีด้านวิชาการว่านั่น” มาภายิ้มซ้ำ ไม่ใช่ว่าดูถูก เธอมั่นใจว่าพิมพ์พลอยทำได้ แต่ที่นึกซ้ำเพราะเอ็นดูคนที่อยากเดินตามรอยเธอมากกว่า ไม่คิดไม่ฝันเหมือนกันว่าคนอย่างเธอจะเป็นแบบอย่างให้ใครได้

“ก็คง...”

“อะแฮ่ม!”

ยังพูดไม่ทันจบพิมพ์พลอยก็ถูกขัดจังหวะ สองสาวต่างพร้อมใจกันหันไปมองต้นเสียง

“บังเอิญจัง มาเจอพี่มาที่นี่ ว่าแต่มากับ...”

สายตาคนเบนไปมองหญิงสาวอีกคนที่กำลังมองจ้องเขาอยู่ด้วย สายตาประหลาดใจถึงตระหนก

“พลอย” เสียงเขาเบาราวกระซิบคล้ายจะตะลึง

มาภาอยากจะทำมือให้แก่การแสดงของพลีศรีเหลือเกิน แสดงดีไม่มีที่ติ

ก่อนหน้านี้เธอเผลอหลุดปากกับพลีศรีว่าจะมาพบพิมพ์พลอย พอรู้เขาก็ต้องจะมาด้วย มาภารำคาญเลยยอมตอบตกลง แต่จะให้เป็นพร้อมกันเลยก็กลัวพิมพ์พลอยจะโกรธ เลยวางแผนให้ชายหนุ่มบังเอิญมาเจอ

“ขอหนึ่งด้วยคนนะ” เขาขออนุญาต พร้อมอนุญาตตัวเองให้เลื่อนเก้าอี้มานั่งข้างพิมพ์พลอยแทนที่จะเป็นมาภา

ก็มันเป็นสถานการณ์บังคับนี่นา เพราะมาภา นั่งติดชิดริมอีกฝั่ง ฉะนั้นที่ว่างจึงมีแค่นี้ข้างๆ พิมพ์พลอย

“ทำไมถึงมาที่นี่ได้” มาภาทำเป็นเอ่ยมถามทำลายความเงียบ ตั้งแต่พลีศรีเข้ามาร่วมวง อาจารย์รุ่นน้องก็ไม่ปริปากพูดใดๆ แวดตาไม่เชิงว่างเปล่า แต่ดูคาดเดายากว่ากำลังคิดอะไร

“มาทานมื้อเย็นกับลูกค้าแถวนี้ เลยแวะหาอะไรดื่มก่อนกลับ” เขาแต่งเรื่อง “พลอยกลับมาตอนไหน เพิ่มไม่เห็นรู้เลย”

ถามด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูสนิทสนม เหมือนคนไม่มีเรื่องผิดใจกันมาก่อน

ก็แหม...เรื่องในอดีตพลีศรีไม่ได้รับผลกระทบเท่าพิมพ์พลอยนี่ เขาเลยพูดคุยกับเธอได้อย่างไม่มีข้อกังขาในใจ

“หลายวันแล้ว”

หญิงสาวนั่งคิดอยู่นานว่าจะปฏิบัติตัวต่อคนตรงหน้าอย่างไร จะบ่นป้าง เจยเมย ไม่สนใจ หรือจะทำตัวปกติเหมือนไม่เคยโกรธที่สุดท้ายก็เลือกที่จะพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชา ใช้แววตาที่ไร้ความรู้สึกจ้องมองนายน์ตาคมกริบอย่างไม่หวาดหวั่น

หากเป็นแต่ก่อนเธอคงไม่สบตากับเขาตรงๆ ไม่ใช่เพราะกลัว แต่มันเป็นความเขินอาย เหมือนสาวน้อยแกรงุ่นที่ไม่คุ้นเคยกับชายหนุ่ม ทว่าตอนนี้พิมพ์พลอยไม่ใช่หญิงสาวอ่อนแออีกต่อไป เวลาที่ผันเปลี่ยนไปเกือบสี่ปี เปลี่ยนเธอให้เป็นคนใหม่ที่มาดมั่น และไม่หวั่นเกรงต่อสายตาชาย

“เอ่อ...เดี๋ยวฉันขอตัวไปคุยกับหนูลินก่อนนะ” มีเสียงเรียกเข้ามาจากโทรศัพท์ของมาภา เธอเลยถือโอกาสนี้ปลีกตัวออกมา

เมื่อมาภาเดินออกไป พลศรีก็เปิดฉากสนทนาอีกครั้ง

“เรียนจบรึยัง”

เขาลอบมองเสี้ยวหน้าของคนที่นั่งหันข้างให้ตนอย่างสำรวจ ใบหน้ายังมีเค้าโครงเดิมเพียงแต่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างบรรจง มันไม่ได้หนาไป กำลังพอดี แถมสไตล์การแต่งหน้ายังเปลี่ยนคนหน้าหวานให้ดูเฉียวขึ้น บวกกับผมยาวได้ตรงที่รวบเป็นหางม้าอยู่กลางศีรษะ ยิ่งทำให้เธอดูร้อนแรงขึ้น

การแต่งกายของพิมพ์พลอยก็ดูแปลกตาไปอย่างที่มาภาเคยว่าไว้ เธอสวมชุดผ้าพลั่วสีอ่อนที่ปลดกระดุมมากกว่าหนึ่งเม็ด สบเลื้อยแยกกว้างดูหมิ่นเหม่จนพลศรีอยากยื่นมือไปติดกระดุมให้เสียเหลือเกิน นอกจากนี้ยังสวมกางเกงยีนส์รูปเอวสูงสีกรม ขับสะโพกผายให้ดูเด่น เขายังเหลือบเห็นอีกว่าเธอสวมส้นสูงด้วย แต่ก่อนไม่มีชะหрокที่หญิงสาวจะสวมรองเท้าสูงกว่าหนึ่งนิ้ว

“ยัง” ตอบเพียงสั้นๆ ไม่มีหางเสียง แต่น้ำเสียงไม่ได้ห้วน

“พลอยดูเปลี่ยนไปมากนะ ดูแปลกตา”

“ฉันจำได้ว่าเคยขอร้องคุณ ว่าหากเจอกันอีกก็ให้ทำเป็นไม่รู้จำกัน”

พิมพ์พลอยผินมามองใบหน้าคมคายด้วยแววตาที่แข็งขึ้น ไม่ถึงกับโกรธ แต่ทำเอาพลีศร์เสียวสันหลังวาบเลยละ เมื่อก่อนไม่มีหอรกที่จะใช้สายตาแบบนี้มองเขา เธอเชื่อว่าเป็นแมวน้อยที่แสนอดอ้อจน ทว่าตอนนี้กลายเป็นแมวป่าแสนดุร้ายไปเสียแล้ว

และก็ไม่มีหอรกนะสรรพนามที่เห็นห่างแบบนี้ แม้เธอจะอ่อนกว่าเขาสี่ปี แต่พิมพ์พลอยจะเรียกเขา ‘พิมพ์’ และแทนตัวเองว่า ‘พลอย’

“อะไรกัน เรื่องก็ผ่านมานานแล้ว ยังไม่หายเคืองกันอีกหรือ”

พิมพ์พลอยลมออกหูที่ได้ยินประโยคเหล่านั้น

‘หายเคือง’ อย่างนั้นหรือ

ไอ้บ้าเอ๊ย! หากพลีศร์เดินเหยียบเท้าเธอโดยไม่ตั้งใจจะไม่ว่าเลย แต่ที่เขาหลอกฟันแล้วทั้ง มันใช่เรื่องที่จะลืมได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ

“ถ้าพูดอะไรไม่เข้าหูก็ขอโทษด้วย” เห็นнынั้ตาสีน้ำตาลดูกร้าวขึ้นก็รู้ตัวว่าคงพูดอะไรไม่เหมาะ เขาแค่ต้องการชวนเธอคุย แต่ดันไม่ระวังคำพูด

พิมพ์พลอยหันหน้าหนีโดยไม่พูดอะไร นึกแปลกใจกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของพลีศร์เช่นกัน เมื่อก่อนไม่มีหอรกนะ...ถ้าเธอแข็งใส่แล้วเขาจะอ่อนให้

เขาร้อนเป็นไฟ ส่วนเธอก็ต้องยอมเป็นน้ำแข็ง ไม่ใช่ว่าเดือดไม่เป็น แต่ตอนนั้นมันหลง เขาโกรธเธอก็สงบ เขาจนเธอก็จ้อ เขาร้อนเสียงใส่เธอก็เงียบ

“โทษทีนะ ฉันเม้าท์กับหนูลินเพลินไปหน่อย” มากากกลับมาพบกับบรรยาการที่อึมครึมยิ่งกว่าตอนออกไป

“เดี๋ยวพลอยขอตัวสักครู่นะคะ” เธอลุกขึ้นและพูดกับมากาก

ที่จริงอยากขอตัวกลับเลยด้วยซ้ำ แต่กลัวจะเสียมารยาทกับ
มากา เพราะรุ่นพี่ไม่ได้ผิดอะไร

พิมพ์พลอยเองก็ปลื้มตัวมาวิธีโศกอลหาลูกสาวเหมือนกัน เธอ
จะโทร. หาลูกสาวตอนประมาณสามทุ่มของวันธรรมดาเพราะเป็นเวลา
ที่ลูกสาวจะรับประทานมื้อเช้าก่อนไปโรงเรียน

ขออย่า

4

“พลอยดูไม่โอเคที่เจอนาย”

ก็ไม่แปลกหรอก หากเธอเป็นพิมพ์พลอยคงไม่ใจเย็นแบบนี้ จะพาดให้หลังแฉ่นเลยด้วยซ้ำ ทำกันไว้ขนาดนั้นแล้วยังมีหน้าเข้ามาคุยเหมือนคนไม่เคยมีเรื่องกันมาก่อน

อาจารย์มารู้สึกคิดผิดที่วางแผนให้พลีศร์มาเจอพิมพ์พลอย เธอไม่น่าใจอ่อนเห็นใจน้องชายของเพื่อนสนิทเลย

“ฉันว่าต่อไปนี่ก็เลิกยุ่งกับพลอยซะเถอะ”

“ทำไม”

“ไม่เข้าใจจริงๆ เหรอ” เขาน่าจะรู้เหตุผลดีกว่าใครๆ “หรือเกิดสนใจยายพลอยขึ้นมาอีก”

มาภาคิดว่าต้องเป็นอย่างหลัง หากไม่สนใจ พลีศร์คงไม่เฝ้าถามเธอเกี่ยวกับพิมพ์พลอยหรอก ใจที่บอกว่ารู้สึกผิดและอยากรู้ความเป็นไปของหญิงสาวว่าสบายดีไหมนั้นซื่ออ้างชัดๆ

“ก็น่าสนใจดี” ชายหนุ่มยอมรับตามตรง “การแต่งกายและท่าทางพลอยเปลี่ยนไปอย่างกับคนละคน อยากรู้ว่าเรื่องอื่นจะเปลี่ยนไปด้วยไหม”

พอพูดประโยคสุดท้าย สายตาเขาวิบวับมีเลศนัย

“ในสมองนายจะคิดแต่เรื่องเดียววี่วี่ไ้ ถ้ามจริง...เป็นน้องชาย
อลันจริงวี่เปล่า ทำไม่ถึงได้ดูเลวผิดพี่ชายนายขนาดนี้” ใช้คำว่าเลวก
เกินไป แต่ก็ไม่เกินจริงหรอก

อลันคือเพื่อนสนิทของมาภา และพ่วงท้ายด้วยตำแหน่งลูกเขย
ของเธอ ใช้...เธอได้ลูกเขยที่อายุอ่อนกว่าไม่ถึงปี จะให้ทำอะไรได้ใน
เมื่อลูกสาวตัวดีดันอยากได้เพื่อนแม่ทำสามี

ตอนนี้สองคนนั้นก็แต่งงานมีโ้ของคล้องใจอายุได้กว่าห้าเดือน
แล้ว ทว่าตั้งแต่หลานคลอดเธอยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าเลย เพราะยัง
ไม่มีเวลาไปหาที่ฮ่องกง

“อะไรกันพี่มา ผมหมายถึงเรื่องการทำอาหารต่างหากเล่า เมื่อ
ก่อนพลอยทำอาหารเก่งมาก อยากรู้ว่าไปอยู่เมืองนอกฝีมือจะพัฒนา
ขึ้นไหม”

“กล้าสาบานให้เป็นหมันใหม่นายหมายถึงเรื่องนี้จริง?”
ยังแถมได้หน้าตาเฉย มาภาผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะ เธออ่าน
สายตาของพลีศรีออก

“ไร้สาระ สาปสาบานอะไรกัน” สาบานไป หากเป็นจริงขึ้นมา
พลีศรีน้อยก็อดล้มตาดูโลกสิ

ปกติพลีศรีจะไม่พูดเรื่องได้สะดือกับใครหากว่าเขาไม่สนิทและ
ไว้วางใจคนคนนั้น และแน่นอนเขาไว้วางใจมาภา นับถือไม่ต่างจากพี่สาวคน
หนึ่ง และก็เพราะมาภานี่แหละทำให้เขายังรับรู้ความเป็นไปของใคร
อีกคน

“พี่มา”

“อะไร”

“นั่นก็พี่รีเปล่า มากับใครละนั่น เข้าไปทักสักหน่อยไหม”

พลีศรีจำหน้าคู่เด็ดคนล่าสุดของอาจารย์มาภาได้ เคยบังเอิญ
เจอกันที่ร้านอาหารญี่ปุ่นครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเขาไปกินข้าวกับลูกค้า ส่วน

มาภาไปกับกิ๊ก แต่เธอแนะนำให้อู้จ๊กในฐานะเพื่อน

“คงต้องไปทักสักหน่อยแล้วละ”

เขามากับผู้หญิง ดูท่าทางสนิทแนบชิด เธอต้องไปประกาศ
ตัดดาเสียหน่อย ไม่ได้จะไปหาเรื่องหรอก เสียภาพลักษณ์อาจารย์หมด
เพียงแต่ไปทำให้อู้ผู้ชายคนนั้นรู้สึกน้อยว่าเธอไม่ใช่ของตายที่ใครจะ
ทำอะไรก็ได้

เมื่อมาภาเดินไป พลิกศรีก็หันซ้ายหันขวา มองหาคนร่างบาง แต่
เธอไม่อยู่ในรัศมีสายตา

หรือว่าจะไปห้องน้ำ...

คิดได้ดังนั้นก็ไม่รอช้าที่จะก้าวไปตามทิศทางนั้น ไม่เข้าใจตัวเอง
เหมือนกันว่าทำไมถึงอยากกวอแวพิมพ์พลอยนัก เธอปล่อยเขาเป็นอิสระ
เขาก็ควรจะโผบินไปให้ไกล แต่ให้ตายเถอะ...ไปไม่ได้ไม่ถึงเดือนก็รู้สึก
อยากกลับมาตายรัง

“ที่รักคะ ถึงเวลาต้องไปเรียนแล้วนะ”

แม้จะยังไม่เห็นตัว แต่พลีศรีจำได้นั่นคือเสียงพิมพ์พลอย

เธอคุยกับใคร ทำไม่ต้องเรียกที่รัก หรือจะเป็นกิ๊กที่ไปสอยได้
ตอนเรียนปริญญาเอก...

เมื่อกวอดวงสายจากเจ้าแก้มอ้วนแล้วคุณแม่ยังสาวก็หันหลังจะ
กลับเข้าไปในร้าน ใบหน้าปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้างที่ยังแน่นและแข็ง
เหมือนเมื่อสี่ปีก่อน

“คุยกับใคร” พลีศรีไม่ได้ตั้งใจจะทำเสียงเข้ม แต่มันเป็นไปเอง
คนตัวเล็กกว่าแขนมองหน้า จากนั้นก็สะบัดหน้าเดินเฉียดไหล่
ผ่านเขาไป “สาระแน”

เสียงเล็กดังในระดับที่คล้ายว่าจะบ่นกับตัวเอง แต่อยู่ในระยะ
ประชิด มีหรือที่พลีศรีจะไม่ได้ยิน

“พลอย” เขาจับข้อมือบางไว้ สายตามองอย่างเอาเรื่อง

“เมื่อไหร่ที่พูดว่าอะไร”

“สา ระ เน!” คิดว่ากลัวหรือไง เธอไม่หงอเหมือนแต่ก่อนแล้วนะ

พอได้ยินชัดๆ คุณพ่อของพาลินก็ถึงกับเหวอรับประทาน อะไรทำให้ผู้หญิงเรียบร้อยคนนั้นเปลี่ยนไปขนาดนี้

“ปล่อย” ดวงตารูปร่างที่แต่งแต้มเปลือกตาอย่างโฉบเฉี่ยวด้วยอายแชโดว์และไลเนอร์จ้องมองมือใหญ่ที่ถือวิสาสะมาจับข้อมือเธอไว้

“บอกมาก่อนว่าคุยกับใคร”

“มันใช่เรื่องของคุณหรือไง”

เธอสะบัดข้อมือออกจากกรอเกาะกุม และเลี้ยวออกไปโดยไว แต่เดินยังไม่พ้นบริเวณห้องน้ำก็ต้องชะงัก ร่างสูงที่เดินตามมาก็หยุดไปด้วย

“ตัวนี้เด็ด กูลองแล้ว ถ้ายายนั่นกินเข้าไปรับรองว่าคืนนี้ต้องเสร็จมึง”

ผู้ชายวัยยี่สิบกลางๆ สองคนยืนคุยกันในมุมอับ ทว่าพิมพ์พลอยที่เดินผ่านได้ยินประโยคหลังเข้าพอดี

“มึงแน่ใจนะ ถ้าคืนนี้กูไม่ได้น้องนางฟ้า นั่น มึงต้องคืนเงินกูมาด้วย”

“กูใช้มาแล้ว ไม่ดีกูไม่เอาให้หรอก” พุดจบก็ผละไหล่เพื่อนเข้าไปในบาร์

ผู้ชายที่อยากแหม่น้องนางฟ้าสังค็อกเทลสี่สัดกับบาร์เทนเดอร์ได้มากก็แอบเทของเหลวใส่ที่เพื่อนให้มาใส่ แล้วเดินไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนที่คาดว่ามีด้วยกัน เพราะดูท่าทางสนิทสนม

ชายคนนั้นยื่นแก้วให้หญิงสาวคนหนึ่งที่คาดว่าจะป็นน้องนางฟ้าที่เขาหมายถึง เขาคะยั่นคะยอให้น้องนางฟ้ายกแก้วขึ้นดื่ม ทว่าตอนที่ขอบแก้วเกือบสัมผัสกับริมฝีปากอวบอ้วนนั้น...

“แก้วนี่พี่ขอนะคะ”

พิมพ์พลอยที่คอยสังเกตอยู่ห่างๆ เดินเข้ามาแย่งแก้วทรงสูงไปจากมือน้องนางฟ้า

“นี่คุณ! เอาคืนมา” ไร่เลวนั้นจะแย่งแก้วคืน ทว่าพิมพ์พลอยไหวตัวทัน กระดกเครื่องดื่มแก้วนั้นจนหมด “ทำบ้าอะไรวะ”

“ขอโทษด้วยนะ คือแฟนพี่มา” พลิศร์รีบวิ่งเข้ามาช่วยแก้สถานการณ์ “เอาเป็นว่าเครื่องดื่มบนโต๊ะทั้งหมด พี่ขอเลี้ยงเองแล้วกันนะ”

ผู้ชายคนนั้นดูจะยังไม่พอใจ แต่กลุ่มเพื่อนที่ได้ยินก็เฮลั่นไปแล้ว มันก็เลยต้องตามน้ำไม่เอาเรื่องพิมพ์พลอย ไม่อย่างนั้นเพื่อนคนอื่นจะสงสัย

“พลอย เป็นไงบ้าง” พลิศร์พาพิมพ์พลอยลงมาจากรูปทอปปาร์ เขาไม่ได้พาเข้าไปหาหมาภ เพราะฝ่ายนั้นกำลังสะสางกับคู่กรณีอยู่ “แล้วคิดบ้าอะไรอยู่ ถึงได้ไปดื่มมันจนหมดแก้ว”

“ฉันอยากช่วยเด็กนั่น” พิมพ์พลอยที่เริ่มรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวบอก เธอรับรู้ร่างกายในร่างกายเริ่มเปลี่ยนไป

“เท่านี้ก็ได้นะ” บอกอย่างหัวเสียกับการกระทำที่ไม่คิดหน้าคิดหลังของคนตรงหน้า

“มันคิดไม่ทัน” ยอมรับโดยดุษณี ก่อนหน้านั้นเธอดื่มค็อกเทลไปหลายแก้ว ประสิทธิภาพในการประมวลผลของสมองเลยซ้า “ยานั่นมันคืออะไร”

“ถ้าเขาไม่ผิดก็น่าจะยาเสียสาว” ยานี้เป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวत्रीใจโหด ส่วนใหญ่คนใช้ยาจะเป็นพวกผู้ชายที่หวังแถมสาว

“กินแล้วจะตายไหม” เธอไม่ได้ห่วงเรื่องอื่นเลย กลัวอย่างเดียวกลัวจะไม่ได้เห็นพาลินน้อยอีก

“มันใส่ไปไม่เยอะคงไม่ตายหรอก แค่อรมาน”

พิมพ์พลอยก็รู้สึกอย่างนั้น เพราะเหงื่อเริ่มซึมตามไรผม ภายมันร้อนรุ่มราวกับมีไฟลุม ภายในท้องน้อยขดเป็นมวน เหมือนต้องการการปลดปล่อย

อาการแบบนี้เธอจำได้ มันเหมือนกับอาการที่เคยโดนพลีศรีปลุกเร้าตอนอยู่บนเตียง

“ไปที่รถกันเถอะ” ชายหนุ่มแตะข้อศอกของคนตัวเล็กเบาๆ

“ไปทำไม” พิมพ์พลอยชักแขนออกราวต้องของร้อน ที่จริงมันไม่ได้ร้อน แต่มีแรงดึงดูดที่น่ากลัว ไออ่นจากปลายนิ้วเพียงน้อยนิดทำให้เธอสะท้านไปทั้งกาย

“จะไปส่งบ้าน” เขาคิดแค่นั้นจริงๆ

พิมพ์พลอยยอมเดินตาม ให้เธอขับรถกลับเองคงได้ลงข้างทาง อาจไม่ตื่นมาเห็นหน้าลูกอีกก็เป็นได้

พอเข้ามานั่งในซูเปอร์คาร์คันหรูหญิงสาวก็เอาแต่กอดตัวเอง ร่างกายสั่นเทาเบาๆ ลมหายใจเข้า-ออกห้วงหนัก ราวกับว่าเธอกำลังพยายามควบคุมความต้องการภายใน

“รัดเข็มขัดสิ”

เขาสตาร์ตเครื่องยนต์แล้ว แต่คนตัวเล็กยังไม่คาดเข็มขัดนิรภัยเลยไม่ยอมออกตัว พิมพ์พลอยดูจะงงๆ และเบลอล ก็แหงละ...โดนฤทธิ์ยาไปเต็มๆ พลีศรีจึงปลดเข็มขัดนิรภัยของตัวเองและยึดตัวไปจัดการคาดเข็มขัดให้เธอ จังหวะนั้นสายตาคมสบกับดวงตาริยาว หากชายหนุ่มไม่คิดเข้าข้างตัวเอง เขาคิดว่าเธอกำลังอ่อนวอนขออะไรบางอย่าง

“อยากให้ช่วยไหม”

พิมพ์พลอยพยักหน้าน้อยๆ อย่างไม่อยากยอมรับ แต่เธอต้านความต้องการของร่างกายไม่ไหว เพียงแค่ลมหายใจอุ่นที่เป่ารดต้นคอ ก็ทำให้ยอดอกที่อยู่ใต้บราเซียร์แข็งตุนตันเสียดสีกับเนื้อผ้าจนเกิดความรู้สึกหวามไหว ไหนจะช่วงกึ่งกลางลำตัวที่ร้อนรุ่มอย่างควบคุม

ไม่ได้

ให้ตายเถอะ...ห่างเขาไปสี่ปี หลบหน้าทุกครั้งที่เจอกันโดยบังเอิญ ไหง่คราวนี้ดันต้องมาตีโรวาให้พลีศรอย่างเลื่องไม่ได้

อันที่จริงก็ทำได้ หากเธอใจถึง ก็แค่ไปคว้าผู้ชายสักคนจากบาร์มาขึ้นเตียง หนึ่งในนั้นต้องมีสักคนที่อยากช่วยเธอ แต่พิมพ์พลอยไม่ใช่ผู้หญิงที่จะมีอะไรกับใครก็ได้ ถึงจะอยู่ในสถานการณ์ที่โดนยาปลุกเซ็กซ์เล่นงาน...เธอก็เลือก

ไหนๆ ก็เคยเสียให้พลีศรไปแล้ว เสียอีกสักครั้งคงไม่มีอะไรสักหรรหรอก

“ถอดกางเกงสิ”

พิมพ์พลอยเลิกคิ้วมองอย่างกังขา

“แล้วรอให้ถึงห้องไหม”

หญิงสาวส่ายหน้าแทนคำตอบที่แสนน่าอาย พลีศรเองที่ไม่ได้โดนฤทธิ์ยาเล่นงานก็ไม่ไหวเช่นกัน เอื้อมมือแกร่งไปปลดตะขอกางเกง ยืนรัดรูปให้อย่างใจร้อน

“ถอดออก” เขาสั่งเธออีกครั้ง เพราะพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยเขาเลยทำให้เธอไม่ได้

คนร่างเล็กยอมทำตามคำบอกโดยง่าย นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะมาทำเอียงอาย เธอควรจะเลิกอายตั้งแต่ส่งสายตาวิงวอนให้เขาช่วยแล้ว เมื่อท่อนล่างเปลือยเปล่าเขาก็สั่งให้เธอย้ายมานั่งคร่อมบนตัว โดยชายหนุ่มเลื่อนเบาะไปด้านหลังเพื่อเพิ่มพื้นที่ เขาปลดชิปและควักแกนกายที่พรั่งพร้อมออกมา

“ใส่คอนดอมด้วย”

“จะเอาเลยหรือ” คิดว่าจะให้เล้าโลมกันก่อน แต่ดูท่าแล้วพิมพ์พลอยคงไม่ต้องการ เขาจึงหยิบซองอะลูมิเนียมในกระเป๋าสตางค์ออกมาฉีก จากนั้นก็สวมเครื่องป้องกันที่แกนกาย

“อย่าจับ”

พลีศรีสอดมือใหญ่เข้าไปตรงหว่างขาอีกฝ่ายหวังจะทำให้พร้อมยิ่งกว่าเดิม ทว่าหญิงสาวกลับปัดมันออก พิมพ์พลอยไม่ยอมให้เขาแตะต้องตัวตนของเธอ ทว่าเธอกลับกอบกุ่มท่อนกายร้อนของเขาไว้ด้วยมือข้างเดียว ก่อนจะสอดมันเข้าไปยังช่องทางรักที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น

“อื้อ!” ริมฝีปากบางเริ่มเข้าหากัน ทว่าเสียงครางก็ยังเล็ดลอดออกมาได้ เธอคงทรมานเกินทน

หญิงสาวพาเขาเข้าไปจนหมดอย่างยากลำบาก ช่องทางมันค่อนข้างคับแคบ เพราะตลอดสี่ปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยใช้งาน

“อ๊ะ!” พิมพ์พลอยเผลอปล่อยเสียงครางเมื่อพลีศรีแก้งตั้งสะโพกใส่ เนื่องจากเธอยังแน่นิ่งไม่ยอมขยับ “อยู่เฉยๆ”

เสียงหวานดู เขาจึงหยุด ไม่ได้หยุดเพราะเสียง แต่เพราะสายตาเธอเรื่องของนางแมวป่าตรงหน้าต่างหาก

จากนั้นพิมพ์พลอยก็เอื้อมไปจับไหล่ทั้งสองของเขาเพื่อเป็นหลักยึด ก่อนจะค่อยๆ ขยับสะโพกขึ้นลง มือหนาจะช่วยประคองเอวคอด แต่เธอก็ดีมือเขาและดึงมันออกให้พ้นตัว

ถึงขั้นนี้ยังจะหวงตัวอีก...

พลีศรีคิดในใจว่าหากเขาเอื้อมมือไปเคล้นคลึงทรวงอกที่กำลังกระเพื่อมอยู่ภายใต้เสื้ออ่อนเธอก็คงจะไม่ยอมอีกเช่นเคย แต่ความตื้อด้านมันก็สั่งให้เขาลอง...และก็เป็นอย่างที่คิด พิมพ์พลอยใช้ปลายเล็บจิกหลังมือเขาจนเลือดซิบ

“อื้อ!” กระนั้นสะโพกผายก็ยังเคลื่อนไหวอยู่บนตักเขาไม่มีหยุดหย่อน

ให้ตายเถอะ พลีศรีไม่เคยรู้สึกไร้ค่าเท่านี้มาก่อนในชีวิต รู้สึกราวกับว่าตัวเองเป็นเศษขยะ หรือไม่ก็เพียงเครื่องระบายความใคร่ให้

คนตัวเล็ก ชายหนุ่มทำได้เพียงนั่งนิ่งให้เธอใช้ร่างกายของเขาสนอง
อารมณ์ โดยที่ไม่มีสิทธิ์แต่ต้องเธอเลย

“อ้าย!”

พิมพ์พลอยส่งตัวเองถึงปลายทาง แต่พลีศรัยยังค้างเติ่ง แล้วเธอ
ก็ไม่แยแส พอสาสมใจแล้วก็ย้ายสะโพกไปนั่งที่ตัวเอง

“พลอย จะปล่อยให้มันโค่ได้อยู่อย่างนี้หรือ”

“เหนื่อยแล้ว” หญิงสาวบอกอย่างไม่แยแส และก้มลงไปเก็บ
อารมณ์ที่ถอดไว้

พลีศรัยถึงกับอ้าปากหวอ เธอคงเกลียดเขามากเลยสินะ ถึงได้
ทำกันขนาดนี้ นี่เป็นเซ็กซ์ครั้งแรกที่เขารู้สึกว่ามีตัวตน เป็นเหมือน
ตุ๊กตาทายาง